

אלמנה לכהן גדול פרק שביעי יבמות סט.

עין משפט גד מצוה

ל א מיי פ"ח מהל'
אסור ציחה הל' א
סמג לאון קפא טושיע
אה"ע סמג ו סעי' ח:
ל א ב מיי פ"ח שם הל'
ג סמג לאון קפא:
ל א ב מיי פ"ח שם הל'
ט סמג לאון קפא
קטו טושיע שם ס"י ד
פ"ג:
ב ד מיי שם ה"ח
טושיע שם פ"ג:
ב א ה מיי פ"ח מהל'
מירומת הל' יג
טושיע ס"י ש"ג:

ואימא מי שיש לו אלמנות וגירושין בה ב'ו'. תימה דככל דוכתא
למורמא מקשינן והכא פריך דנקיש לקולא:
אם בן רבויי לוייה וישראלית. תימה דהא אינטרין לרביי
לוייה וישראלית לאשמעינן דחורת בשביל צנה כדאמרין
בסוף יש מותרות (לקמן דף פו.) ויש
לומר דמשמע ליה דאינטרין לוייה
וישראלית לכל מילי דאיירי קרא
ולאשמעינן דכי אית לה זרע נמי
מן העובד כוכבים תיכול בשביל צנה
לא אינטרין כיון דלאשמעינן צנהנת
דקדיש גופה:

כי תהיה כי תבעל. ואם תאמר
לדידה נמי איכא לאוקומי
באלמנה לכהן גדול לרבי סמאי
ובצעולה לכהן גדול אפי' לרבי ישבב
ויש לומר דכל פסולי כהונה נפקא
לן דמיפסלי צמרות מלא יחלל א"י
נמי לא משמע ליה לאוקומי לאיש
זר גבי כהן וא"מ ולוקמא צבטות
שצא עליה צעלה בדרך * לדיכא אלף
עשה דוונטמא הוה לומר דזר אללה
מעיקרא צעין אפילו לרבי עקיבא
כיון דלא הוה ממזר ומיהו קשה
ללמה ליה למימר מאי כי תהיה כי
תבעל צבטות הוה מצי למיפך
דלמאי אינטרין קרא לרבי עקיבא
לעובד כוכבים ועבד דהשתא ממזר
הוה מיפסלא צבטותו מיבעיא כדאמר
בפרק עשרה יוחסין (קדושין עה: וסו):
כהן גדול באלמנה בביאה אחרה.
כדאמר צ"ע עשרה יוחסין

מוסף רש"י

מי שיש לו אלמנות
וגירושין בה. כגון
ישראל, הוא לרבי מת זרע
אין לה וצנה לא בית אביה
וגו' (יט"ד מה). דלמי
פוסלה צבטותו מלבוש
(קדושין עה: וסוטה כו.).
שאין לו
אלמנות
וגירושין. שלא תפסול
בה קדושין וכשתאין סם
אלמנות עליה (סוטה שס.).
קדושין תרופסין בחיביי
לאין. אין קדושין תופסין
לאשה האסורה על
המקדשה גללו ורנן פליגי
עליה ואמר בחיביי כרמות
הוא דלא תפסי אלל בחיביי
לאון תפסי (סוטה יח.).
בביתא (מד): צבטותא
המחיר גרמא ר"ע אמר
אין לו כהן קדושין (בבבב)
כ"ג: א"ו: דקמי' לעיל (ג):
תנן ועשה בה מלמא און
לאחר חליה כלום כלומר
אין המאמר מופס בה דקס
ליה שפאה בלא יבנה, ואמר
בגמרא (ב"ב): תניא רבי
אמר אין הדברים הללו
אמורים אלף לרבי ר"ע
שהיה עשה הלכה כערוה
(קדושין סח.). מה הוא
פוסל. דכהן גדול הבא על
האלמנה פוסל מן הכהונה
ומן התרומה, דליף לה
נמי יחלל, שני מילי
משמע, שמתלל אותה ואת
הולד (סוה"ד ג.). מצרי
שני ואדומי שני איבא
ביניהו. לתנא קמא כל
מזרי פסח האסור בקהל
קאמר ואפילו שני, ומיהו
שלישי לאו מזרי קרי ליה
דישראל מעלה הוא
(קדושין עה.). מכהן גדול
באלמנה. שמיני שמתללה
צבטותו כדלפינן לה מלא
יחלל, שני מילינן משמע
מלמא כפי' לא יחלל אחד
לה ואחד לזרע, ופוסל את
אשה צבטותו (סו.). אף
האי נמי פוסל. ומרי
שני צבטותו צבטותו הו'
(סו.). גר עמומי ומואבי
איבא ביניהו. ל"י יוסי
פוסל דהא יש מרעו שהוא
פסול, שצרכים אסורים
אסור עולם, ול"י שמתן
הואל ובוו כשרה, דעמומי
ולא עמומי, אלמנתו נמי
כשרה (סו.).

אשכחן כהנת. דפסיל לה עבד:
כתיב בקרא לעלילי מיניה ונת כהן ומצי למכתב צבטותיה וכי תהיה
אלמנה וגרושה: **אע"ג דאית לה זרע** סיכול. וכמה צעלמא
חשיב: **אם** כן. דהאי קרא לקולא
לעובד כוכבים ועבד לא פסיל רבויי
לוייה וישראלית דכתיב ציה למה לי
דכתב ונת קרא יתירא השתא כהנת
גופה אשמעינן ללא מיפסלא צרע
עובד כוכבים ועבד לוייה וישראלית
מיבעיא ואי משום לאשמעינן דמי
שיש לו אלמנות וגירושין אפי' הכי
כי אית לה זרע מיניה לא תיכול
ואינטרין למיטר לוייה וישראלית
האוכלת צמרות צנה כהן
דכי תינשא לזר ויהא לה זרע ממנו
לא תשוב לתרומה צמיתת צעלה
הא פשיטא לן דכיון דכהנת גופה
מיפסלא צרע ישראל מתרומה דכי
נשא כל שכן ישראלית האוכלת בשביל
צנה אלף ודאי כי רבי קרא לוייה
וישראלית להכי רבייה ששם אוכלת
בשביל צנה וצעלה לעובד כוכבים
ועבד אפי' אין לה זרע נפסלה ללא
נפקא לן מכהנת כדאמרין לעיל
(דף סח:). כהנת היא דקדיש גופה
כו': **ולרבי עקיבא דאמר אין קידושין**
תופסין. ללדס פסול והאי כי תהיה
לאיש זר לעליל לאו משום הויה נקט
ולמימרא דאין ציאת פסול פוסלת
אלף בניי שראוי לקדש דהא אין
קידושין לשום פסול והאי כי תהיה
אם צא ללמד על ציאת פסולין אינו
אלף לשון צעלה וכל הורים אללה
נמשמע שתהא ציאתם פוסלת אפילו
עובד כוכבים ועבד: **אלמנה וגרושה.**
לאשמעינן עובד כוכבים ועבד למה
לי: **אלמנה להמזרי נו'.** כלומר
לאו למעוטי מי שיש לו אלמנות
וגירושין אלף לגופיה אינטרין אלמנה
כדי להמזרי עליה דאי לא כתיב ה"א
אלמנה ישראל ויהא בת כהן תיכול
ואע"ג דאית לה זרע וגרושה אינטרין
לכתביה רחמנא להקל עליה ולמימר
(דכי נתגרשה מישראל להקל) דכי
אית לה זרע מישראל תיכול דאי לא
כתביה ה"א אע"ג דלית לה זרע לא
תיכול דכיון דאיפסלה מכהונה
מתרומה נמי מיפסלה: **ואימא**
נבעה לפסול והיא בת אף מחזיר גרושה.
משנישאת לאחר דהא זר הוא אללה
ותפסי לו צה קידושין אלמנה תניא
צהחולץ (לעיל מד): היא כשרה וולדה
כשר ואוקומנא כשרה לכהונה וכ"ש
למרותה: ה"ג חלל דלאו זר אללה
הוא לא ליפסול. דהא חלל מותר
אפילו צנהנת: **מקיש זרעו.** של כהן
גדול מן האלמנה לו מה הוא פוסל
האלמנה צבטותו מן התרומה כדליף
בפרק עשרה יוחסין (קדושין דף עו.)
ולא יחלל מי שהיה כשר ונתחלל וזו
היא האלמנה אף זרעו החלל פוסל
אשה צבטותו מן התרומה: **ואימא.**
מדאפקה רחמנא בשלשן כי תהיה
משעת הויה אי קידש פסול את האשה
פסולה עולמית ואפי' מת כאלו צה
עליה: כהן גדול צבטותו הוא דפסיל

כדכתיב (ויקרא כג) לא יחלל זרעו כשיש זרע חילל והכי נמי תנן צבטותו על יבמתו (לעיל דף טו:). נתארמלו או נתגרשו מן הנישואין פסולות מן האירוסין כשרות: **מזרי שני.** פסול זרעו כשר לת"ק כיון דהוא פסול פוסלה צבטותו לרבי יוסי לא פסיל: הכי גרסינן מה כהן גדול צבטותו צבטותו פוסל כו': מזרי ואדומי שני צבטותו צבטותו דכתיב (דברים כג) שלישי ולא שני: כל שאשה כהן נושא אלמנתו: גר עמומי. הוא זכור וזכר צנו עד סוף העולם פסולין אלל צמו כשרה דקיימא לן (לקמן דף עו:). עמומי ולא עמונית. לרבי יוסי דתלי טעמא בכל שזרעו פסול הואיל ויש זרעו פסול פוסל ולרבי שמעון דתלי טעמא צבטותו לא פסיל: **מתני' והשוטה.** אפי' על ידי חופה וקדושין לא פוסל ולא מאכילין דאין קנינו קנין: הרי אלו פוסלין. שהרי נתחללה צבטות פסול לה: הרי ישראל שצא על צה כהן. צבטותו או צבטותו שלף לשם קידושין: עיברה

כי תהיה כי תבעל. ואם תאמר
לדידה נמי איכא לאוקומי
באלמנה לכהן גדול לרבי סמאי
ובצעולה לכהן גדול אפי' לרבי ישבב
ויש לומר דכל פסולי כהונה נפקא
לן דמיפסלי צמרות מלא יחלל א"י
נמי לא משמע ליה לאוקומי לאיש
זר גבי כהן וא"מ ולוקמא צבטות
שצא עליה צעלה בדרך * לדיכא אלף
עשה דוונטמא הוה לומר דזר אללה
מעיקרא צעין אפילו לרבי עקיבא
כיון דלא הוה ממזר ומיהו קשה
ללמה ליה למימר מאי כי תהיה כי
תבעל צבטות הוה מצי למיפך
דלמאי אינטרין קרא לרבי עקיבא
לעובד כוכבים ועבד דהשתא ממזר
הוה מיפסלא צבטותו מיבעיא כדאמר
בפרק עשרה יוחסין (קדושין עה: וסו):
כהן גדול באלמנה בביאה אחרה.
כדאמר צ"ע עשרה יוחסין
(סס דף עה: וסו). צעל לוקח משום
לא יחלל ואם תאמר היא גופה מללן
דלא צעין תרמי הא כתיב לא יקח
ולא יחלל ויש לומר דלגבי ט' כהן אין
להצריך קידושין דכ"ש צלל קידושין
וכיון שצנן נפסל גם היא נפסלת:
ושניהם לא צמרותה באלמנה
אחרה. עיקר
טעמא הוה מלאיש זר אלף דמכ"ג
באלמנה ילפינן צמתי מסתבר לאוקומי
קרא ואי לאו קרא דלאיש זר ליכא
למילף מקל וחומר דאלמנה שמתחלל
כדפירשתי לעיל (דף טו: ד"ה מה):
והמפתה והשוטה. הא דלא
תנן קטן צבטותו
דלא תקינו ליה רבנן נישואין דקתני
בגמרא (לקמן דף לו:). שוטה וקטן
שנשא כו' אמר רבי יתכן דהיינו
משום דבעי למימני צבטות וילדה
דלא מיתני ליה צקטן:
לא פוסלין ולא מאכילין. לא
אינטרין לאשמעינן צבטות
ומפתה דאין מאכילין ומשום לא
פוסלין נקטיה ואפילו לרבי אלעזר
דאמר * פנוי הבא על הפנויה שלף
לשם אישות עשה וזה נראה דלא
מיפסלה צמרותו דאין זה לאיש זר:
ונשאת

תורה אור השלם

1. ולא יחלל זרעו בעמיו
כי אפי' זרעו יקדשו.
2. בניי אשר יקדו להם
דור שלישי יבא קדשם
בקהל ה': דברים כג ט.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה כי תהיה וכו'
דליבא אימא עשה. עין
לעיל דף י"א ע"ב מ"ה מאי
נפתה:

הגהות הב"ח

(ב) נ"ב ה"כ חלל דלאו זר
הוא לא ליפסול ככ"ל ומיתת
מעיקרא נפקא: (ג) משנה
כ"ד הרי ישראל: